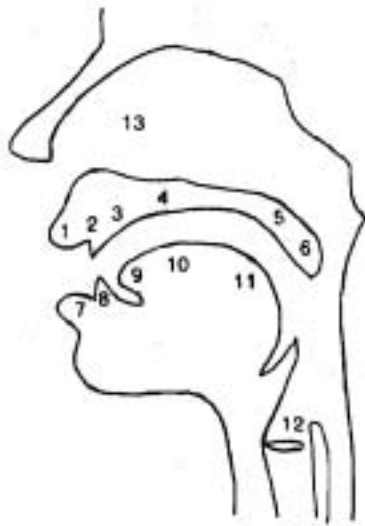

第一课 汉语拼音符号

Dì yī kè Hànyǔ pīnyīn fú hào

บทที่ หนึ่ง สัทอักษรภาษาจีนกลาง

ก่อนที่จะศึกษาเรื่องสัทอักษร นักศึกษาต้องทำความเข้าใจกับอวัยวะการออกเสียงเสียก่อน อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงประกอบด้วย

1. ริมฝีปากบน
2. ฟันบน
3. ปุ่มเหงือกฟันบนด้านใน
4. เพดานแข็ง
5. เพดานอ่อน
6. ลิ้นไก่
7. ริมฝีปากล่าง
8. ฟันล่าง
9. ปลายลิ้น
10. ส่วนกลางของลิ้น
11. โคนลิ้น
12. เส้นเสียง
13. ช่องนาสิกหรือช่องจมูก

รูปที่ 1 อวัยวะการออกเสียง

(Elementary Chinese 1 หน้า 18)

1. สัทอักษรภาษาจีนกลาง

สัทอักษรของภาษาจีนกลางประกอบด้วย พยัญชนะ 21 ตัว สระ 16 ตัว และวรรณยุกต์ 4 รูป ดังนี้

* สัทอักษรหมายถึงสัญลักษณ์แทนการออกเสียง

พยัญชนะภาษาจีนกลาง

声母二十一个

shēng mǔ èr shí yī gè

สัทอักษรพยัญชนะ 21 ตัว

b
ㄅ ปอ

p
ㄆ พอ

m
ㄇ มอ

f
ㄈ ฟอ

d
ㄉ เตอ

t
ㄊ เทอ

n
ㄋ เนอ

l
ㄌ เตอ

s
ㄙ เกอ

k
ㄎ เทอ

h
ㄏ เซอ

j
ㄐ จู

q
ㄑ จู

x
ㄒ จู

zh
ㄓ จื่อ

ch
ㄔ จื่อ

sh
ㄕ จื่อ

r
ㄖ ยื่อ

z
ㄗ จื่อ

c
ㄘ จื่อ

s
ㄙ จื่อ

พยัญชนะ 21 ตัว เกิดจากส่วนต่างๆ ของอวัยวะการออกเสียงดังนี้

1. ริมฝีปากทั้ง 2 มี 3 ตัว ได้แก่

b (ㄅ) p (ㄆ) m (ㄇ)

2. ริมฝีปากล่างกับฟันบน มี 1 ตัว ได้แก่

f (ㄈ)

3. ปลายลิ้นกับฟันบน มี 4 ตัว ได้แก่

d (ㄉ) t (ㄊ) n (ㄋ) l (ㄌ)

* เครื่องหมายที่อยู่ในวงเล็บเป็นสัทอักษรระบบจื้ออิน (注音符號)

จื้ออินเป็นสัทอักษรดั้งเดิมของภาษาจีนกลาง ซึ่งทั้งจื้ออินและพินอินออกเสียงเหมือนกัน เพียงแต่ใช้สัญลักษณ์ต่างกันเท่านั้น สำหรับนักศึกษาที่เรียนวิชานี้ให้จดจำสัทอักษรระบบพินอิน ส่วนระบบจื้ออินเป็นความรู้ประกอบในการศึกษาเท่านั้น

4. โคนลิ้นกับเพดานอ่อน มี 3 ตัว ได้แก่

g (ก) K (ข) h (ค)

5. กลางลิ้นกับเพดานแข็ง มี 3 ตัว ได้แก่

j (ฉ) q (ช) x (ซ)

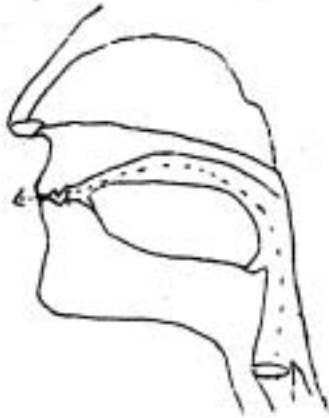
6. ปลายลิ้นกับเพดานแข็ง มี 4 ตัว ได้แก่

zh (จ) ch (ฉ) sh (ซ) r (ร)

7. ปลายลิ้นกับด้านหลังของฟันบน มี 3 ตัว ได้แก่

z (ฎ) c (ฐ) s (ฒ)

วิธีการออกเสียงพยัญชนะ

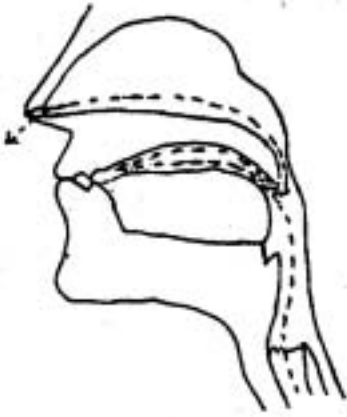
b (บ)

บอ เทียบกับเสียง /ป/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดขึ้นจากริมฝีปากทั้งสอง เวลาเปล่งเสียง ริมฝีปากล่างจะแตะกับริมฝีปากบนโดยปิดกระแสดมไว้ในปากแล้วเปิดริมฝีปากทั้งสองออกปล่อยให้กระแสดมพุ่งออกจากปาก

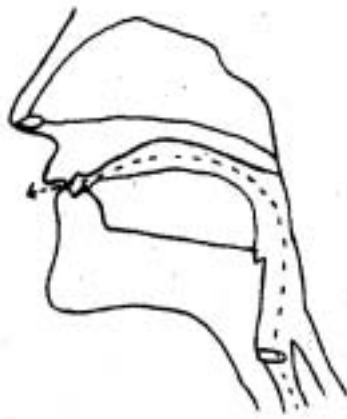
p (พ)

พอ เทียบกับเสียง /พ/ หรือ /ป/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดขึ้นจากริมฝีปากทั้งสอง เวลาเปล่งเสียง ริมฝีปากล่างจะแตะกับริมฝีปากบน โดยปิดกระแสดมไว้ในปากแล้วเปิดริมฝีปากทั้งสองออกปล่อยให้กระแสดมพุ่งออกจากปากอย่างแรง

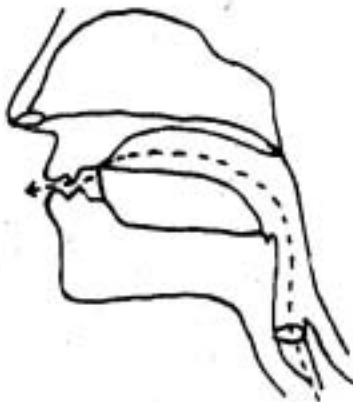
m (ม)

มอ เทียบกับเสียง /ม/ ในภาษาไทย เป็นเสียงนาสิก (Nasal) เวลาเปล่งเสียงจะปิดกั้นลมไว้ในปากด้วยริมฝีปากทั้งสอง แล้วปล่อยให้กระแสลมขึ้นไปออกทางจมูก

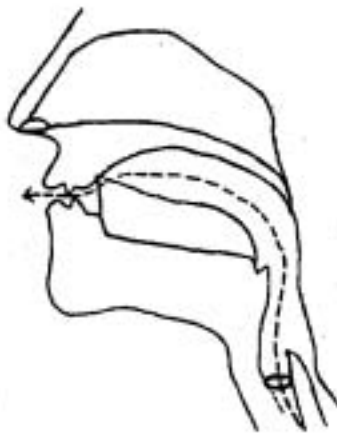
f (ฟ)

ฟอ เทียบกับเสียง /ฟ/ หรือ /ฝ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงเสียดแทรก (Fricative) เวลาเปล่งเสียง ริมฝีปากล่างจะแตะกับฟันบน ปิดกั้นลมไว้ในปาก แล้วปล่อยให้ลมเสียดแทรกออกมาระหว่างฟันบนกับริมฝีปากล่าง

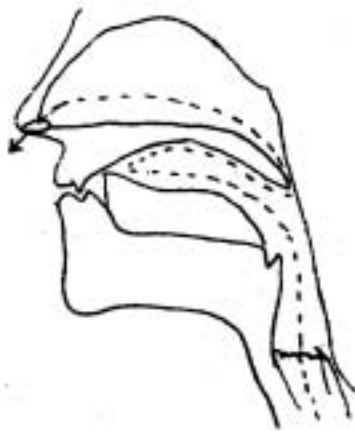
d (ด)

เดอ เทียบกับเสียง /ด/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดขึ้นจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะแตะด้านหลังของฟันบน ปิดกระแสลมไว้ในปากด้วยกปลายลิ้นออก ปล่อยให้กระแสลมพุ่งออกจากปาก

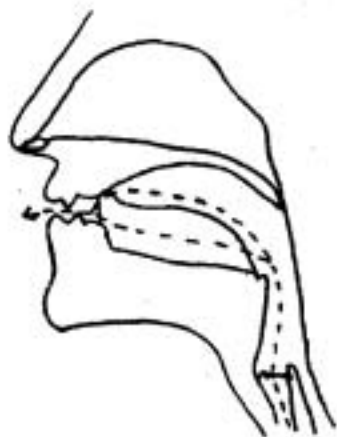
ก (๕)

กอ เทียบกับเสียง /ก/ หรือ /ค/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะแตะด้านหลังของฟันบน ปิดกระแสมไว้ภายในปากแล้วยกปลายลิ้นออก ปล่อยให้กระแสมพุ่งออกจากปากอย่างแรง

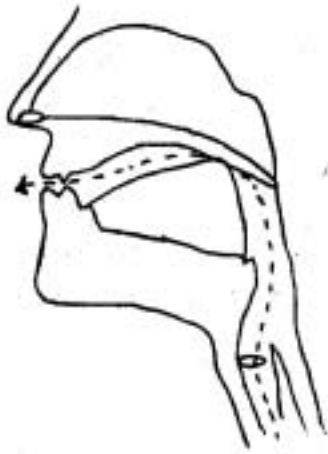
น (๖)

เนอ เทียบกับเสียง /น/ ในภาษาไทย เป็นเสียงนาสิก (Nasal) เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะแตะด้านหลังของฟันบน ปิดกระแสมไว้ภายในปาก ปล่อยให้กระแสมขึ้นไปทางจมูก

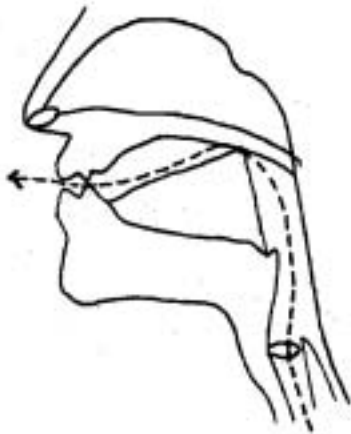
ล (๗)

เลอ เทียบกับเสียง /ล/ ในภาษาไทย เป็นเสียงข้างลิ้น (Lateral) เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะแตะด้านหลังของฟันบน ปิดกระแสมไว้ตรงช่องกลางปากแล้วเปิดออก ปล่อยกระแสมออกทางสองข้างของลิ้น

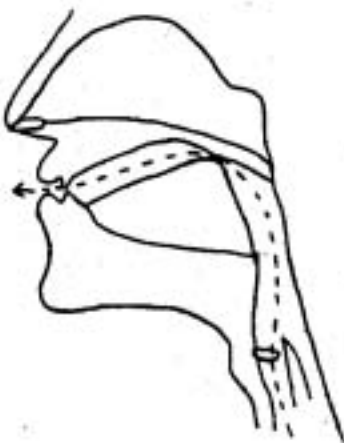
g (ก)

เกอ เทียบกับเสียง /ก/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดขึ้นที่เพดานอ่อน เวลาเปล่งเสียงโคนลิ้นแตะกับเพดานอ่อน ปิดกระแสมไว้แล้วเปิดออก ปล่อยให้กระแสมพุ่งออกจากปาก

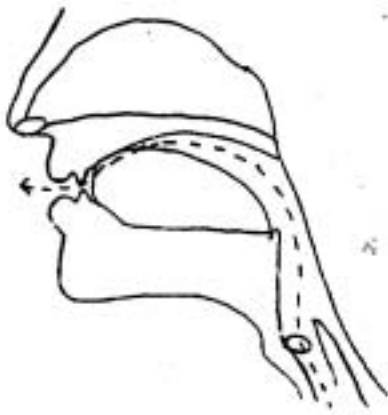
k (ค)

เคอ เทียบกับเสียง /ค/ หรือ /ก/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดขึ้นที่เพดานอ่อน เวลาเปล่งเสียงโคนลิ้นจะแตะกับเพดานอ่อนปิดกระแสมไว้แล้วเปิดออก ปล่อยให้กระแสมพุ่งออกจากปากอย่างแรง

h (ห)

เฮอ เทียบกับเสียง /ฮ/ หรือ /ห/ ในภาษาไทย เป็นเสียงเสียดแทรก (Fricative) เกิดขึ้นที่เพดานอ่อน เวลาเปล่งเสียงโคนลิ้นจะแตะกับเพดานอ่อน ปล่อยให้กระแสมออกทางช่องแคบระหว่างโคนลิ้นกับเพดานอ่อน

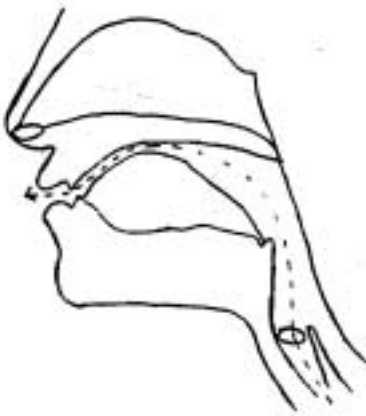
j (๔)

จี เทียบกับเสียง /จ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงหยุดกึ่งเสียดแทรก (Affricate) เกิดขึ้นที่เพดานแข็ง เวลาเปล่งเสียง กลางลิ้นจะขึ้นไปแตะเพดานแข็ง ปิดกระแสนลมไว้ เวลาเปิดออกกระแสนลมจะออกทางช่องแคบระหว่างกลางลิ้นกับเพดานแข็ง

q (<)

ชี เทียบกับเสียง /ช/ หรือ /ฉ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงหยุดกึ่งเสียดแทรก (Affricate) เกิดที่เพดานแข็ง เวลาเปล่งเสียง กลางลิ้นจะขึ้นไปแตะกับเพดานแข็ง ปิดกระแสนลมไว้ เวลาเปิดออก กระแสนลมจะออกทางช่องแคบระหว่างกลางลิ้นกับเพดานแข็งอย่างแรง

x (T)

ซี เทียบกับเสียง /ซ/ หรือ /ส/ ในภาษาไทย เป็นเสียงเสียดแทรก (Fricative) เกิดขึ้นที่เพดานแข็ง เวลาเปล่งเสียง กลางลิ้นจะยกขึ้นใกล้เพดานแข็ง ปลดปล่อยให้กระแสนลมออกทางช่องแคบระหว่างกลางลิ้นกับเพดานแข็ง

zh (ㄓ)

จื่อ เทียบกับเสียง /จ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงพ้องลิ้น (Retroflex) เกิดที่ปลายลิ้นกับเพดานแข็ง เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะแตะกับเพดานแข็ง ปิดกระแสดมไว้ เวลาเปิดออก กระแสดมจะออกทางช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับเพดานแข็ง

ch (ㄔ)

ชือ เทียบกับเสียง /ช/ หรือ /ฉ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงพ้องลิ้น (Retroflex) เกิดที่ปลายลิ้นกับเพดานแข็ง เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะแตะกับเพดานแข็ง ปิดกระแสดมไว้ เวลาเปิดออก กระแสดมจะออกทางช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับเพดานแข็งอย่างแรง

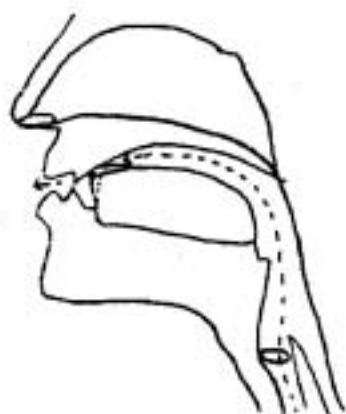
sh (ㄕ)

ชู้อ เทียบกับเสียง /ซ/ หรือ /ส/ ในภาษาไทย เป็นเสียงพ้องลิ้น (Retroflex) เกิดที่ปลายลิ้นกับเพดานแข็ง เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะยกขึ้นสูงใกล้เพดานแข็ง ปล่อยให้กระแสดมออกทางช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับเพดานแข็ง

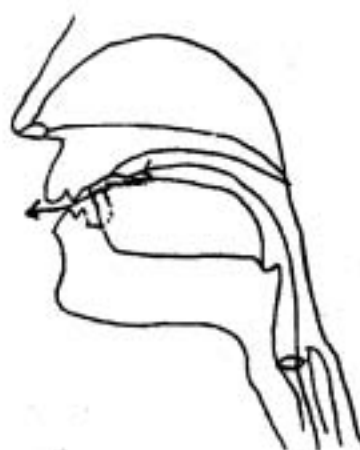
ร (ร)

เยอ เทียบกับเสียง /ร/ ในภาษาไทย เป็นเสียงห้อยลิ้น (Retroflex) เกิดที่ปลายลิ้นกับเพดานแข็ง เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะยกสูงขึ้นไปใกล้เพดานแข็ง ปลดปล่อยให้กระแสลมออกทางช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับเพดานแข็ง ทำให้เสียงสั้น

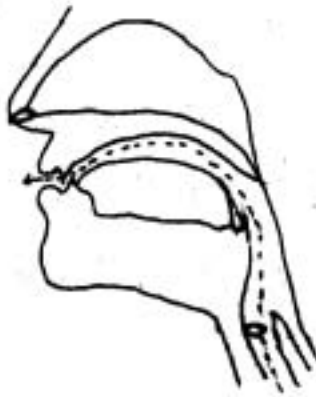
จ (จ)

จือ เทียบกับเสียง /จ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดขึ้นที่ปลายลิ้นกับด้านหลังของฟันบน เวลาเปล่งเสียงปลายลิ้นจะแตะที่ด้านหลังของฟันบนปิดกระแสลมไว้ เวลาเปิดออก กระแสลมจะผ่านออกทางช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับด้านหลังของฟันบน

ช (ช)

ชือ เทียบกับเสียง /ช/ หรือ /ฉ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เกิดที่ปลายลิ้นกับฟันบน เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะแตะที่ด้านหลังของฟันบนปิดกระแสลมไว้ เวลาเปิดออก กระแสลมจะผ่านออกทางช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับด้านหลังของฟันบน

s (ㄙ)

ชื่อ เทียบกับเสียง /ซ/ หรือ /ส/ ในภาษาไทย เป็นเสียงเสียดแทรก (Fricative) เกิดที่ปลายลิ้นกับ ด้านหลังของฟันบน เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะยก ขึ้นใกล้ด้านหลังของฟันบน ปลดอวัยวะลมผ่านออก ทางช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับด้านหลังของฟันบน

หมายเหตุ

1. พยัญชนะ จ ในภาษาไทยสามารถแทนเสียงพยัญชนะภาษาจีนกลางได้ถึง 3 เสียง คือ j (ㄐ) zh (ㄗ) และ z (ㄘ)

พยัญชนะ ช, ฉ ในภาษาไทยสามารถแทนเสียงพยัญชนะภาษาจีนกลาง ได้ถึง 3 เสียง คือ q (ㄑ) ch (ㄔ) และ c (ㄘ)

พยัญชนะ ซ, ส ในภาษาไทยสามารถแทนเสียงพยัญชนะภาษาจีนกลาง ได้ถึง 3 เสียง คือ x (ㄒ) sh (ㄕ) และ s (ㄙ)

1.1 ถ้านำเสียง จ, ชฉ, ซส มาใช้แทนเสียงพยัญชนะภาษาจีนกลางดังกล่าว จะมีความแตกต่างกัน คือ พยัญชนะกลุ่มที่ 1 j (ㄐ) q (ㄑ) x (ㄒ) ซึ่งใช้เสียง จ, ชฉ, ซส ในภาษาไทยมาแทนนั้น จะเป็นพยัญชนะที่นำหน้าสระ i (一) เท่านั้น ส่วนพยัญชนะ กลุ่มที่ 2 zh (ㄗ) ch (ㄔ) sh (ㄕ) ซึ่งใช้เสียง จ, ชฉ, ซส ในภาษาไทยมาแทนนั้น จะเป็น พยัญชนะที่นำหน้าสระ e (ㄝ) เท่านั้น เกิดในตำแหน่งที่ปลายลิ้นกับเพดานแข็งและ พยัญชนะกลุ่มที่ 3 z (ㄘ) c (ㄘ) s (ㄙ) ซึ่งใช้เสียง จ, ชฉ, ซส ในภาษาไทยแทนนั้น จะ เป็นพยัญชนะที่นำหน้าสระ e (ㄝ) เท่านั้น เกิดในตำแหน่งปลายลิ้นกับด้านหลังของฟัน ตัวอย่างเช่น

พยัญชนะกลุ่มที่ 1

jī (丿) จี

* "ไก่"

鸡

qī (乚) ชี

"ภรรยา"

妻

xī (丿) ชี

"ลำธาร"

溪

พยัญชนะกลุ่มที่ 2

** zhē (乚) เชอ

"บัง"

遮

chē (乚) เชอ

"รถ"

车

shē (乚) เชอ

"ฟุ่มเฟือย"

奢

พยัญชนะกลุ่มที่ 3

zī (丿) ซือ

"คุณภาพ"

资

cí (乚) ซือ

"เพศเมีย"

雌

sī (乚) ซือ

"ส่วนตัว"

私

1.2 พยัญชนะกลุ่มที่ 1 มีเสียงสระ i (-) ในตัวเอง และเมื่อนำหน้าสระ i (-) ก็ออกเสียงเหมือนกัน แต่พยัญชนะทั้ง 3 ตัวนี้ไม่สามารถที่จะอยู่โดดเดี่ยวได้จะต้องนำหน้าสระ i (-) จึงจะสามารถแทนเสียงตัวอักษรจีนในภาษาจีนกลางได้ ส่วนพยัญชนะในกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 มีเสียงสระ e (ㄜ) ในตัวเอง และเมื่อนำหน้าสระ e (ㄜ) ก็ออกเสียงเหมือนกัน และพยัญชนะทั้ง 6 ตัวนี้สามารถอยู่โดดเดี่ยว (ถ้าอยู่โดดเดี่ยวให้เขียนตัว i ตามหลังพยัญชนะ และตัว i นี้จะไม่มี ความหมายในด้านการออกเสียง) ได้ คือไม่ต้องนำหน้าสระ e (ㄜ) ก็สามารถแทนเสียงตัวอักษรจีนในภาษาจีนกลางได้

ภาษาไทยอยู่ในเครื่องหมาย “ ” หมายถึงเป็นคำแปลของภาษาจีน

* พยัญชนะภาษาไทย จ ช ซ ข ที่มีจุดข้างล่าง จ ช ซ ข เป็นสัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะภาษาจีนกลางที่ออกเสียงโดยการใช้ปลายลิ้นกระทบกับเพดานแข็ง zh ch sh r

2. มีพยัญชนะ 2 ตัวเมื่อนำมาประสมกับสระ คือตามหลังสระแล้วจะทำให้สระตัวนั้นกลายเป็นสระประสม พยัญชนะ 2 ตัวนี้คือ n (ㄋ) g (ㄍ) ตัวอย่างเช่น

an (ㄢ)
“ปลอดภัย”

安

ang (ㄤ)
“สกปรก”

肮

พยัญชนะเดี่ยว

พยัญชนะทั้ง 21 ตัวในภาษาจีนกลางทุกตัวสามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้น และมีพยัญชนะ 7 ตัว นอกจากสามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นแล้วยังสามารถทำหน้าที่เป็นพยัญชนะเดี่ยวได้ กล่าวคือพยัญชนะเหล่านี้ไม่ต้องสะกดกับสระก็สามารถออกเสียงแทนตัวอักษรจีนได้ ได้แก่พยัญชนะ 6 ตัวที่ได้กล่าวมาแล้ว และพยัญชนะ r (ㄖ) ตัวอย่างพยัญชนะเดี่ยว

zhī (ㄓ) จื่อ
“รู้”

知

chī (ㄔ) ชื่อ
“กิน”

吃

shī (ㄕ) ชื่อ
“ครู”

师

rì (ㄖ) ยื่อ
“วัน”

日

zī (ㄗ) จื่อ
* “เพิ่ม...”

滋

cī (ㄘ) ชื่อ
“ตำหนิ”

疵

sī (ㄙ) ชื่อ
“ไหม”

丝

* คำภาษาจีนที่แปลความหมายภาษาไทยแล้วมีเครื่องหมาย “.....” อยู่หน้าหรือหลังคำ หมายถึงคำนั้นเป็นคำอาศัย (Bound Morpheme) คือเป็นคำที่ไม่มีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง ต้องรวมกับคำที่มาประกอบข้างหน้าหรือข้างหลังจึงจะมีความหมายสมบูรณ์

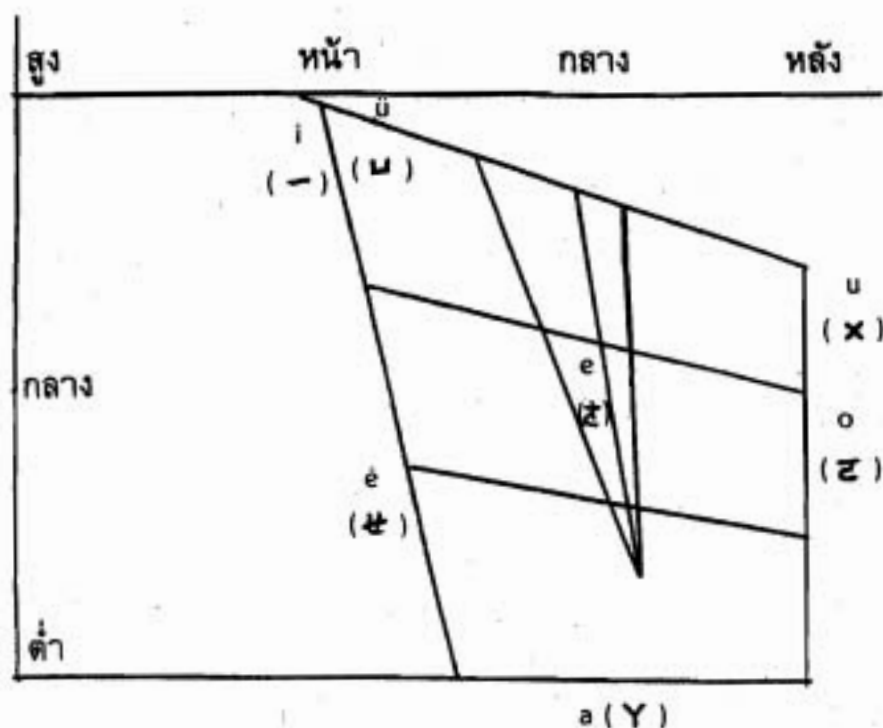
สระภาษาจีนกลาง

韵母十六个					
yùn mǔ shí liù gè					
ตัวอักษรสระหลัก 16 ตัว					
i อี้	u x อู	ü u อู๋		a Y อา	o o ออ
e z เออ	ê z เอ		ai k ไอ-อี	ei j เอ-อี	ao k อาว
ou x โอว		an q อัน	en q เอ็น	ang t อัง	eng L เอ็ง
er L เออร์					

อวัยวะสำคัญที่ใช้ในการออกเสียงสระคือลิ้นกับริมฝีปาก ดังนั้นก่อนที่จะศึกษาเรื่องสระ นักศึกษาต้องทำความเข้าใจกับตำแหน่งและระดับของลิ้นและลักษณะของริมฝีปาก

ตำแหน่งของลิ้นจะแบ่งเป็นลิ้นส่วนหน้า ลิ้นส่วนกลางและลิ้นส่วนหลัง ส่วนระดับของลิ้นจะแบ่งเป็นสามระดับ คือ สูง กลาง ต่ำ

ลักษณะของริมฝีปากจะเป็นริมฝีปากห่อและริมฝีปากไม่ห่อหรือริมฝีปากรี

รูปที่ 2 ตารางแสดงตำแหน่งและระดับของลิ้น
(Let's learn bo po mo หน้า 25)

ประเภทของสระ

สระหลัก 16 ตัว ประกอบด้วย

1. สระเดี่ยว 7 ตัว ได้แก่

i (一) u (ㄩ) e (ㄷ) ə (ㄷ) a (ア) o (オ) ə (ㄷ)

2. สระประสม 2 ตัว 7 เสียง ได้แก่

ai (アイ) ei (エイ) ao (アウ) ou (オウ) *an (アン) *en (エン) **er (エル)

3. สระประสม 3 ตัว 2 เสียง ได้แก่

*ang (アング) *eng (エング)

* สระ an (アン) en (エン) ang (アング) eng (エング) เป็นสระนาสิก

** สระ er (エル) เป็นสระพิเศษ เป็นสระที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำเท่านั้น

วิธีการออกเสียงของสระหลัก

ิ (-)

(yi, y-, -i)

สระ อี เทียบกับเสียง สระ /-i/ หรือสระ /-i/ ในภาษาไทย เป็นสระหน้า เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูงริมฝีปากแผ่ออกไปทั้งสองข้าง

ุ (๙)

(wu, w-, -u)

สระ อุ เทียบกับเสียง สระ /-u/ หรือสระ /-u/ ในภาษาไทย เป็นสระหลัง เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูงแต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานอ่อน ริมฝีปากห่อ

ึ (๒)

(yu, yu-, -u, -ü)

สระ อวี สระเสียงนี้ในภาษาไทยไม่มี เป็นสระประสมระหว่างสระ ุ (๙) กับสระ ิ (-) เวลาเปล่งเสียง ยกส่วนหน้าลิ้นสูงชี้ แต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานแข็ง ริมฝีปากห่อแล้วแผ่ออกไปสองข้าง

อ (Υ)

สระ ออ เทียบกับเสียง สระ /-ะ/ หรือสระ /-า/ ในภาษาไทย เป็นสระกลาง ระดับลิ้นต่ำ เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะลดต่ำลงมาอยู่ในตำแหน่งต่ำสุด ริมฝีปากไม่ห่อ

อ (๕)

สระ โอ เทียบกับเสียง สระ /โ-/ หรือสระ /อ-/ ในภาษาไทย เป็นสระหลัง ระดับลิ้นค่อนข้างสูง เวลาเปล่งเสียง ส่วนหลังของลิ้นจะสูงขึ้นอยู่ในตรงกลางของปาก ริมฝีปากห่อ

เอ (๕)

สระ เออ เทียบกับเสียง สระ /เ-อ/ หรือ /เอ-อ/ ในภาษาไทย เป็นสระกลาง ระดับลิ้นค่อนข้างสูง เวลาเปล่งเสียง ส่วนหลังของลิ้นจะสูงขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งค่อนข้างสูง ริมฝีปากไม่ห่อ

เอ (๕)

สระ เอ เทียบกับเสียง สระ /เ-/ ในภาษาไทย เป็นสระหน้า ระดับลิ้นกลาง เวลาเปล่งเสียง ปลายลิ้นจะลดต่ำลงมาอยู่ในตำแหน่งตรงกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ

ai (ㅐ)

สระ ไอ เทียบกับเสียง สระ /ไ-/ กับเสียง /-ัย/, /-าย/ ในภาษาไทย เป็นสระประสมระหว่างสระอา กับสระอี เวลาเปล่งเสียง หน้าลิ้นจะลดลงมาอยู่ในตำแหน่งต่ำสุดแล้ว ยกสูงขึ้นไปแต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานแข็ง

ei (ㅔ)

สระ เอย เทียบกับเสียง สระ /เ-ย/ ในภาษาไทย เป็นสระประสมระหว่างสระเอกกับสระอี เวลาเปล่งเสียง หน้าลิ้นจะลดลงมาในตำแหน่งตรงกลางแล้วสูงขึ้นไปแต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานแข็ง

ao (ㅓ)

สระ เอา เทียบกับเสียง สระ /เ-า/, /-าว/ ในภาษาไทย เป็นสระประสมระหว่างสระอา กับสระโอ เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหลังจะลดลงในตำแหน่งต่ำสุด หน้าลิ้นถอยหลังแล้วยกสูงขึ้นไปแต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานอ่อน

ou (ㅜ)

สระ โอว เทียบกับเสียง สระ /โ-ว/ ในภาษาไทย เป็นสระประสมระหว่างสระโอ กับสระอุ เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหลังยกสูงขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งตรงกลางแล้ว หน้าลิ้นถอยหลังยกสูงขึ้นไป แต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานอ่อน

an (๕)

สระ อัน เทียบกับเสียง พยัญชนะ /น/ ในภาษาไทย เป็น สระนาสิกและเป็นสระประสมระหว่างสระอา กับพยัญชนะนาสิก เอน เวลาเปล่งเสียง หน้าลิ้นจะลดลงมาในตำแหน่งต่ำสุด แล้ว ปลายลิ้นยกสูงขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือกของฟันบน

en (๖)

สระ เอน เทียบกับเสียง สระ /เ-น/ ในภาษาไทย เป็น สระนาสิกและเป็นสระประสมระหว่างสระเออ กับพยัญชนะนาสิก เอน เวลาเปล่งเสียง หน้าลิ้นจะยกสูงขึ้นมาอยู่ในตำแหน่ง ตรงกลาง ปลายลิ้นยกสูงขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือกของฟันบน

ang (๗)

สระ อัง เทียบกับเสียง พยัญชนะ /ง/ ในภาษาไทย เป็น สระนาสิก และเป็นสระประสมระหว่างสระอา กับพยัญชนะนาสิก เอน และพยัญชนะ เกอ เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหลังจะ ลดลงมาในตำแหน่งต่ำสุด หน้าลิ้นถอยหลังแล้วยกสูงขึ้นไปกระทบ กับเพดานอ่อน

eng (๘)

สระ เอิง เทียบกับเสียง สระ /เ-ง/ ในภาษาไทย เป็น สระนาสิก และเป็นสระประสมระหว่างสระเออ กับพยัญชนะนาสิก เอน และพยัญชนะ เกอ เวลาเปล่งเสียง หน้าลิ้นยกสูง ขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งตรงกลาง แล้วถอยหลังยกสูงขึ้นไปกระทบ กับเพดานอ่อน

er (儿)

สระ เออร์ สระเสียงนี้ในภาษาไทยไม่มี เป็นสระประสม
ระหว่างสระเออ กับพยัญชนะ อือ เวลาเปล่งเสียง หน้าลิ้นยกสูง
ขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งตรงกลางแล้วปลายลิ้นม้วนขึ้นไปกระทบ
กับส่วนกลางของเพดานแข็ง

สระหลัก ทั้ง 16 เสียงดังกล่าวยกเว้นสระ อี (乚) ทุกเสียงเป็นสระเดี่ยว คือสามารถออกเสียง
แทน คำที่มีความหมายในภาษาจีนกลางได้โดยไม่ต้องมีพยัญชนะนำหน้าหรือประสมกับสระตัวอื่น
เช่น

一 衣 -

1 "เสื้อ" ยี อี

二 迂 ๒

๒ "ช้านาน" ยอ วี

ㄟ 喔 ๓

๓ "เสียงอุทาน" อี โอ

ㄨ 哀 ๔

๔ "เศร้า" อี ไอ

ㄣ 凹 ๕

๕ "บุบลงไป" อี เอา

× 烏 ×

๖ "ดำ" วนี อุ

ㄚ 啊 ๖

๖ "เสียงอุทาน" อี อา

๗ 阿 ๗

๗ "เสียงอุทาน" อี เออ

ㄣ 欸 ๘

๘ "เสียงอุทาน" อี เอย

又 欧 ๙

๙ "ชื่อนามสกุล" อี โอว

ㄢ 安 ʼ

an "ปลอดภัย" an อัน

ㄣ 恩 ㄣ

en "บุญคุณ" en เอ็น

ㄤ 肮 *

ang "สกปรก" ang อัง

ㄥ 鞞 ㄥ

eng "เชือกบังเหียนม้า" eng เอิง

ㄦ 二 ㄦ

er "สอง" er เออร์

เสียงกึ่งสระ (Semivowel)

สระ (一) ㄛ (ㄨ) ㄜ (ㄟ) เป็นเสียงกึ่งสระ ในภาษาจีนกลางเรียกว่า เจ้-ยอิน (介音) คือเป็นสระที่สามารถเกิดเดี่ยวๆ โดยไม่ต้องร่วมกับพยัญชนะหรือสระอื่น สามารถตามหลังพยัญชนะ และสามารถนำหน้าสระอื่น (ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นนำหน้าสระ) ทำให้เกิดเป็นเสียงสระประสม 20 เสียง ตัวอย่างเช่น

1. เกิดเดี่ยวๆ

yi (一) อี
"เสื้อ"

衣

wu (ㄨ) ู
"ดำ"

乌

yu (ㄩ) ู
"ห้อเลือด"

瘀

2. ตามหลังพยัญชนะ

xian (ㄣ) ึียน
"ก่อน"

先

hua (ㄨ) ฮวา
"ดอกไม้"

花

que (ㄩ) เชวีย
"ขาด, ไม่ครบ"

缺

3. นำหน้าสระอื่น

ya (ㄩ) เอีย
"เปิด"

鸭

wa (ㄩ) วา
"ขุด"

挖

yuè (ㄩ) เวีย-ย
"นัด (คำกริยา)"

约

เสียงสระประสมที่นำหน้าด้วยเสียงกึ่งสระ

结合韵母 เสียงสระประสม

jié hé yùn mǔ

*ya	*ye	*yao	*you	*yan	yin	*yang	ying
丫 เอีย	叶 อีเอ	尧 เอียว	幽 อีออว (อึว)	彦 เอียน	因 อิน	央 เอียง	映 อีง

*wa	*wo	*wai	*wei	*wan	*wen	*wang	*wong
瓦 วา (อัว)	窝 โอว	歪 ไว (อัวอ)	威 เวอ (อู)	万 วัน (อวาน)	文 เวิน (อวน)	汪 วา (อวาว)	翁 อู (อึง)
wa	wo	wai	wei	wan	wen	wang	wong
ว	ว	ว	ว	ว	ว	ว	ว

สระประสมที่นำหน้าด้วยเสียงกึ่งสระ 20 เสียงประกอบด้วยสระ i (—) ประสมกับสระอื่นๆ 8 เสียง สระ u (x) ประสมกับสระอื่นๆ 8 เสียง และสระ ü (ü) ประสมกับสระอื่นๆ 4 เสียง

วิธีการออกเสียงของสระประสม

i → y (—)

ya (丫)

เอีย เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง แล้วให้ลิ้นลดต่ำลง ริมฝีปากไม่ห่อ

* เสียงกึ่งสระ "i" และ "u" ถ้าอยู่ตำแหน่งหน้าคำ คือทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นนำหน้าสระอื่น ต้องเขียนเป็น "y" และ "w"

*ye (ㅕ)

อีเอ เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง แล้วให้ลิ้นลดต่ำลงมาอยู่ตรงกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ

yao (ㅕ)

เอี้ยว เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง แล้วให้ลิ้นส่วนหน้าลดลงมาต่ำสุด ลิ้นส่วนหน้าหดเข้าแล้วยกสูงขึ้นไป แต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานอ่อน

you (ㅕ)

อิว เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง แล้วให้ลิ้นส่วนหลังยกสูงขึ้นไปอยู่ตรงกลาง ลิ้นส่วนหน้าจะยกสูงขึ้นไป แต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานอ่อน

yan (ㅕ)

เอียน เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง แล้วให้ลิ้นส่วนหน้าลดลงมาต่ำสุด ปลายลิ้นยกสูงขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือก

**yien→yin (ㅕ)

อิน เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง แล้วให้ลิ้นส่วนหน้ายกสูงขึ้นมาอยู่ระหว่างกลาง ปลายลิ้นยกสูงขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือก

yang (ㅕ)

เอียง เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง แล้วให้ลิ้นส่วนหลังลดลงมาต่ำสุด ลิ้นส่วนหน้าหดเข้าแล้วยกสูงขึ้นไปกระทบกับเพดานอ่อน

* สระ ㅓ (ㅕ) เมื่อตามหลังสระ ㅣ (-) ไม่ต้องใส่เครื่องหมายข้างบน ㅓ→ㅓ เพราะสระ ㅓ (ㅕ) จะไม่เกิดตามหลังสระ ㅣ ดังนั้นเมื่อเห็นตัว ㅓ ที่ตามหลังสระ ㅣ ให้ถือเป็นตัว ㅓ→ㅓ

** สระ en (ㅕ) เมื่อตามหลังสระ ㅣ→ย ให้เขียนเป็น en→in

*yeng→ying ($\bar{y}$)

อิง เวลาเปล่งเสียง ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากแผ่ออกไปทั้ง 2 ข้าง ลิ้นส่วนหน้าจะอยู่ในตำแหน่งกลางแล้วหดเข้า ยกสูงขึ้นไปกระทบกับเพดานอ่อน

u→w ($\times$)

wa ($\begin{smallmatrix} \times \\ y \end{smallmatrix}$)

วา เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อ ลิ้นส่วนหน้าจะลดต่ำสุด แล้วแผ่ริมฝีปากออก

wo ($\begin{smallmatrix} \times \\ e \end{smallmatrix}$)

วอ เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อ แล้วลิ้นส่วนหน้าจะลดต่ำลงมาอยู่ระหว่างกลาง ริมฝีปากห่อ

wai ($\begin{smallmatrix} \times \\ ai \end{smallmatrix}$)

วาย เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อ ลิ้นส่วนหน้าจะลดลงมาต่ำสุดแล้วยกสูงขึ้นไป แต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานแข็ง

wei ($\begin{smallmatrix} \times \\ i \end{smallmatrix}$)

เวย เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อ ลิ้นส่วนหน้าจะลดลงมาตรงกลาง แล้วยกสูงขึ้นไปอีก แต่ไม่ถึงกับกระทบกับเพดานแข็ง

wan ($\begin{smallmatrix} \times \\ an \end{smallmatrix}$)

วัน เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อ ลิ้นส่วนหน้าลดลงมาต่ำสุด ปลายลิ้นยกสูงขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือก

wen ($\begin{smallmatrix} \times \\ en \end{smallmatrix}$)

เวิน เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อ ลิ้นส่วนหน้าจะลดลงมาระหว่างกลาง ปลายลิ้นยกสูงขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือกของฟันบน

wang ($\begin{smallmatrix} \times \\ ang \end{smallmatrix}$)

วัง เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อ ลิ้นส่วนหลังลดลงมาต่ำสุด ลิ้นส่วนหน้าหดเข้าแล้วยกสูงขึ้นไปกระทบกับเพดานอ่อน

* สระ eng ตามหลังสระ i→y เวลาเขียน ให้เปลี่ยนตัว e เป็นตัว i eng→ing

*weng→wong ($\frac{x}{z}$)

วง เวลาเปล่งเสียง โคนลิ้นจะยกขึ้นสูง ลิ้นส่วนหน้าอยู่ในตำแหน่งตรงกลาง แล้วหดเข้ายกสูงขึ้นไปกระทบกับเพดานอ่อน

ü→yu ($\frac{u}{j}$)

yue ($\frac{u}{t}$)

วีเอ เวลาเปล่งเสียง ยกลิ้นส่วนหน้าสูงขึ้น ริมฝีปากห่อแล้วแผ่ออกไปสองข้าง แล้วลิ้นส่วนหน้าลดต่ำลงมาอยู่ระหว่างกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ

yuan ($\frac{u}{n}$)

เวียน เวลาเปล่งเสียง ยกลิ้นส่วนหน้าสูงขึ้น ริมฝีปากห่อแล้วแผ่ออกไปสองข้าง แล้วลิ้นส่วนหน้าลดต่ำลงต่ำสุด ปลายลิ้นยกขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือกของฟันบน

**yuen→yun ($\frac{u}{n}$)

วิน เวลาเปล่งเสียง ยกลิ้นส่วนหน้าสูงขึ้น ริมฝีปากห่อแล้วแผ่ออกไปสองข้าง แล้วลิ้นส่วนหน้าลดต่ำลงมาอยู่ระหว่างกลาง ปลายลิ้นยกสูงขึ้นไปกระทบกับปุ่มเหงือกของฟันบน

***yueng→yong ($\frac{u}{z}$)

อียง เวลาเปล่งเสียง ยกลิ้นส่วนหน้าสูงขึ้น ริมฝีปากห่อ แล้วลดลิ้นส่วนหน้าให้อยู่ระหว่างกลาง แล้วถอยหลังยกสูงขึ้นไปกระทบกับเพดานอ่อน

สระหลัก 16 ตัว เมื่อนำมาสะกดจะจัดเป็นสระ 4 กลุ่ม 36 เสียง ดังต่อไปนี้

1. สระเดี่ยว a o e ê i u ü

2. สระประสม ai ei ao ou ia ie iao iu uo ua uai ui ue

3. สระนาสิก an en ang eng ong iong ian iang in ing uan un uang üan ün

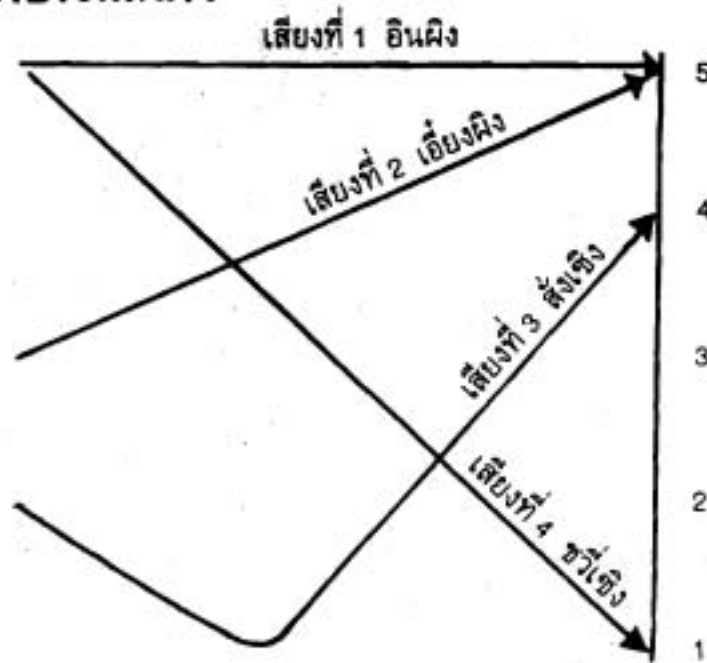
4. สระห่อลิ้น er

* ถ้าสระ e ตามหลังสระ u→w เวลาเขียนให้เปลี่ยนตัวสระ e เป็นสระ o

** ถ้าสระ en ตามหลังสระ ü→yu เวลาเขียนให้ตัด e ทั้ง

*** ถ้าสระ eng ตามหลังสระ ü→yu เวลาเขียนให้เขียนเป็น eng→ong และสระ yu ให้ตัดตัว u ทั้ง (yu→y)

วรรณยุกต์ภาษาจีนกลาง

รูปที่ 3 ตารางแสดงระดับเสียงของภาษาจีนกลาง

* เสียงวรรณยุกต์ของภาษาจีนกลางมี 4 รูป 4 เสียง ได้แก่

1. วรรณยุกต์เสียงที่ 1 มีชื่อภาษาจีนกลางว่า อินผิง และมีสัญลักษณ์ - เป็นเสียงสูง-ระดับ เทียบเสียงวรรณยุกต์เสียงสามัญในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

bā (̄) ป่า "แปด"

八

2. วรรณยุกต์เสียงที่ 2 มีชื่อภาษาจีนกลางว่า เอียงผิง และมีสัญลักษณ์ / เป็นเสียงกลาง-ขึ้น-สูง เทียบเสียงวรรณยุกต์เสียงจัตวา ในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

bá (́) ป่า "ตั้ง"

拔

3. วรรณยุกต์เสียงที่ 3 มีชื่อภาษาจีนกลางว่า ตั้งเจียง และมีสัญลักษณ์ v เป็นเสียงต่ำ-ตก-ขึ้น เทียบเสียงวรรณยุกต์เสียงเอก ในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

bǎ (ˇ) ป่า "ด้าม"

把

4. วรรณยุกต์เสียงที่ 4 มีชื่อภาษาจีนกลางว่า ซัวเจียง และมีสัญลักษณ์ \ เป็นเสียงสูง-ตก เทียบเสียงวรรณยุกต์เสียงโท ในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

bà (ˋ) ป่า "การกระทำแบบอันธพาล"

霸

* เวลาเขียนวรรณยุกต์บนพยางค์ต้องเขียนอยู่บนสระ a, e, i, o, u ตามลำดับ ถ้าเป็นจูอินหูเข้า ต้องเขียนอยู่ด้านขวามือของสระตัวสุดท้าย ตัวอย่างเช่น Wǒ shì Tài guó rén

我 是 太 国 人

2. กฎการเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์

เครื่องหมายวรรณยุกต์ - / v \ ให้เขียนอยู่บนสระที่เป็นเสียงหลักของคำ a e
i o u ปี ดังนี้

ตำแหน่งเครื่องหมาย วรรณยุกต์	สระเดี่ยวและ สระเดี่ยว+สระนาสิก	สระประสมและ สระประสม+สระนาสิก	ตัวอย่างคำ
อยู่บน a	a an ang	ai, ao, -ia, -iao -ua, -uai -ian, -uan, uan -iang, -uang	bā 爸 hǎo 好
อยู่บน e	e er en eng	ei, -ie, uei	gē 哥 yuè 月
อยู่บน i	-i -in -ing	-ui	yī 衣 guī 归
อยู่บน o	o ong	ou, -uo, -iong	wǒ 我
อยู่บน u	-u -un	-ü	wǔ/jiǔ 五·九
อยู่บน ü	-ü -ün		yún 云

หมายเหตุ ถ้าตำแหน่งวรรณยุกต์อยู่บน i ให้ลบจุดบน i ทิ้ง แล้วใช้ที่ว่างนี้เขียน
เครื่องหมายวรรณยุกต์ เช่น qí -- qí

หมายเหตุ

เสียงวรรณยุกต์ เสียงสามัญ เสียงจัตวา เสียงเอก และเสียงโทที่เทียบในภาษาไทย นั้น ได้ยกเสียงอักษรกลางเป็นหลัก เช่น "กา ก้า ก่า ก๊า"

3. การผันเสียงวรรณยุกต์

(1) สระเดี่ยว

yī (一) อี

"เสื้อ"

衣

wú (ㄨˊ) วู

"ดำ"

乌

yǒu (ㄡˇ) รือ

"ห้อยเลือด"

瘀

yí (一) อี

"ย้าย"

移

wú (ㄨˊ) หวู

"ไม่มี"

无

yú (ㄩˊ) หวี

"กระทั่ง..."

於

yǐ (一) อี

"เก้าอี้"

椅

wǔ (ㄨˇ) หวู่

"ระบำ"

舞

yǔ (ㄩˇ) หวี

"ฝน"

雨

yì (一) อี

"จิตใจ"

意

wù (ㄨˋ) วู่

"หมอก"

雾

yù (ㄩˋ) รือ

"เตรียม, ป้องกัน"

预

(2) พยัญชนะเดี่ยว

zhī (ㄓ) จือ

"รู้"

知

chī (ㄔ) ชือ

"กิน"

吃

shī (ㄕ) ชือ

"หาย"

失

zhí (ㄓˊ) จือ

"ตรง"

直

chí (ㄔˊ) ชือ

"สาย"

迟

shí (ㄕˊ) ชือ

"เวลา"

时

zhǐ (ㄓˇ) จือ

"ชี้"

指

chǐ (ㄔˇ) ชือ

"ละลาย"

恥

shǐ (ㄕˇ) ชือ

"ประวัติ"

史

zhì (ㄓˋ) จือ

"ฝ้าย"

痣

chì (ㄔˋ) ชือ

"ปีก"

翅

shì (ㄕˋ) ชือ

"ใช่"

是

(3) พยัญชนะ 1 ตัวกับสระ 1 ตัว

mó (ㄇㄛˊ) มอ
"สัมผัส"

摸

dá (ㄉㄚˊ) ตา
"โดยสาร"

搭

lí (ㄌㄧˊ) ลี
"ละ"

哩

mó (ㄇㄛˊ) หมอ
"บด"

磨

dá (ㄉㄚˊ) ต้า
"ถึง"

达

lí (ㄌㄧˊ) หลี
"ห่างจาก"

离

mó (ㄇㄛˊ) หม่อ
"เช็ด"

抹

dá (ㄉㄚˊ) ต้า
"ตี"

打

lǐ (ㄌㄧˇ) หลี
"พิธี"

礼

mò (ㄇㄛˋ) ม่อ
"หมึก"

墨

dà (ㄉㄚˋ) ต้า
"ใหญ่"

大

lì (ㄌㄧˋ) ลี
"ประโยชน์"

利

(4) พยัญชนะ 1 ตัวกับสระ 2 ตัว

tuī (ㄊㄨㄟ) ทุย
"ผลัก"

推

guō (ㄍㄨㄛ) กวอ
"ชื่อนามสกุล"

郭

quān (ㄑㄩㄢ) เชวียน
"รอบ"

圈

tuī (ㄊㄨㄟ) ดุย
"เสื่อม"

颓

guó (ㄍㄨㄛˊ) กว๋อ
"ประเทศ"

国

quán (ㄑㄩㄢˊ) เจวียน
"ครบ"

全

tuǐ (ㄊㄨㄟˇ) ดุย
"ขา"

腿

guǒ (ㄍㄨㄛˇ) กว๋อ
"ผลไม้"

果

quán (ㄑㄩㄢˇ) เจวียน
"สุนัข"

犬

tuì (ㄊㄨㄟˋ) ทุย
"ถอย"

退

guò (ㄍㄨㄛˋ) กว๋อ
"ผ่าน"

过

quàn (ㄑㄩㄢˋ) เชวียน
"ว่ากล่าวตักเตือน"

劝

(5) คำพูดภาษาจีนกลางที่มีระดับเสียงต่าง ๆ

1) ระดับเสียงเดียวกัน

เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 อินผิง -

jiāng (ˉ) เจียง “แม่น้ำ”	shān (ˉ) ชัน ภูเขา	duō (ˉ) ดวอ มาก	jiāo (ˉ) เจียว เสนาหา”
-------------------------------	-------------------------	----------------------	-----------------------------

江	山	多	娇
---	---	---	---

zhēng (ˉ) เจิง “แย่ง”	hē (ˉ) เฮอ ดื่ม	jī (ˉ) จี ไก่	tāng (ˉ) ทัง “น้ำแกง”
----------------------------	----------------------	--------------------	----------------------------

爭	喝	鸡	汤
---	---	---	---

chūn (ˉ) ชุน “ฤดูใบไม้ผลิ”	tiān (ˉ) เทียน	huā (ˉ) ฮวา ดอกไม้	kāi (ˉ) ไค บาน”
---------------------------------	------------------	-------------------------	----------------------

春	天	花	开
---	---	---	---

เสียงวรรณยุกต์ที่ 2 เอียงผิง -

péi (ˊ) เปย “อบรม”	zhí (ˊ) จื่อ	rén (ˊ) เทียน บุคคล”	cái (ˊ) ไค
-------------------------	----------------	---------------------------	--------------

培	植	人	材
---	---	---	---

míng (ˊ) หมิง “ปีหน้า”	nián (ˊ) เนียน	huí (ˊ) หุย กลับ	guó (ˊ) กวอ ประเทศ”
-----------------------------	------------------	-----------------------	--------------------------

明	年	回	国
---	---	---	---

qián (ˊ) เจียน “อนาคต”	ú (ˊ) อู	wú (ˊ) หู ไม่มี	qióng (ˊ) ฉยง ยากจน, สิ้นสุด”
-----------------------------	------------	----------------------	------------------------------------

前	途	无	穷
---	---	---	---

เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 สูงเสียง ✓

qǐng (ㄑㄧㄥˇ) ดั่ง
"โปรด

请

chǎn (ㄔㄢˇ) ฉั่น
"ผลิต

产

shǐ (ㄕㄧˇ) สือ
"ทำให้

使

nǐ (ㄋㄧˇ) นี
คุณ

你

pǐn (ㄆㄧㄣˇ) ผิ่น
สิ่งของ

品

wǒ (ㄨㄛˇ) หว่อ
ฉัน

我

zhǐ (ㄓˇ) จื่อ
ชี้แนะ"

指

zhǎn (ㄓㄢˇ) จั้น
โชว์"

展

liǎo (ㄌㄢˇ) เหลี่ยว
เข้าใจ"

了

dǎo (ㄉㄢˇ) เต๋า

导

lǎn (ㄌㄢˇ) หลั่น

览

jiě (ㄐㄧˇ) เจีย-ย

解

เสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ขวัญเสียง \

kuài (ㄎㄨㄞˋ) ไคว
"สุข

快

shuì (ㄕㄨㄞˋ) ซุ้ย
"นอน

睡

yào (ㄢㄠˋ) เอี่ยว
"ต้อง

要

lè (ㄌㄜˋ) เล่อ

乐

zài (ㄗㄞˋ) ไซ
อยู่

在

kàn (ㄎㄢˋ) คั่น
ดู

看

jìn (ㄐㄧㄣˋ) จิ้น
ก้าวหน้า"

进

shù (ㄕㄨˋ) ชู
ได้ดั้นไม้"

树

lài (ㄌㄞˋ) ไไท
ทำทาง, ทำที่"

态

bù (ㄅㄨˋ) ปู้

步

xià (ㄒㄩㄚˋ) เซีย

下

dù (ㄉㄨˋ) ตู้

度

2) ระดับเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน

- เรียงตามระดับเสียง - / ˊ ˋ ˋˊ ˋˋ

lèi (ㄌㄟˋ) เฟย
"มาก..."

cháng (ㄔㄨㄥˊ) ฉง

gǎn (ㄍǎㄣˇ) กัน
"ขอบคุณ"

xiè (ㄒㄟˋ) เซีย

非

常

感

谢

zhū (ㄓㄨˊ) จู
"เช่น..."

cháng (ㄔㄨㄥˊ) หยู

cǐ (ㄘˇ) ฉือ
"เหล่านี้"

lèi (ㄌㄟˋ) เลีย

诸

如

此

类

shān (ㄕㄢˊ) ชัน
"ภูเขา"

hé (ㄏㄜˊ) เหว
"แม่น้ำ"

měi (ㄇㄟˇ) หม่ย
"สวยงาม"

lì (ㄌㄩˋ) ลี

山

河

美

丽

- สลับเสียง

yú (ㄩˊ) หวี
"ปลา"

mǐ (ㄇㄩˇ) หมี่
"ข้าวสาร"

zhī (ㄓ) จื่อ
"แห่ง"

xiāng (ㄒㄩㄥ) เซียง
"ชนบท"

鱼

米

之

乡

yuàn (ㄩㄢˋ) เหวี่ยน
"ไกล"

zài (ㄗㄞˋ) ไซ้
"อยู่"

tiān (ㄊㄩㄢ) เทียน
"ขอบ"

biān (ㄅㄧㄢ) เปียน
"ฟ้า"

远

在

天

边

jiàn (ㄐㄢˋ) เจียน
"เห็น"

qián (ㄑㄩㄢˊ) เจียน
"เงิน"

yǎn (ㄢˇ) เอียน
"ตา"

kāi (ㄎㄞ) ไค
"เปิด (สว่าง)"

见

钱

眼

开

(6) สัทอักษรเหมือนกัน วรรณยุกต์ต่างกัน

tōng (ㄊㄨㄥ) ทง zhī (ㄓ) จื้อ → tǒng (ㄊㄨㄥˇ) ต่ง zhì (ㄓˋ) จื่อ
"แจ้งให้ทราบ" "ปกครอง"

通 知 统 治

liàn (ㄌㄧㄢˋ) เลียน xī (ㄒㄧ) ซี → lián (ㄌㄧㄢˊ) เหลียน xì (ㄒㄧˋ) ซี
"ฝึกหัด" "ติดต่อ"

练 习 联 系

huáng (ㄏㄨㄤˊ) หวง huāng (ㄏㄨㄤ) ฮวง → huǎng (ㄏㄨㄤˇ) หวัง huàng (ㄏㄨㄤˋ) ฮ้วง
"ตึกแดง" "ภัย..., ว่าง" "คล้ายคล้ายคลึงคลา"

蝗 荒 恍 晃

(7) เสียงเบา

ภาษาจีนกลางนอกจากเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์แล้ว ยังมีบางเสียงเป็นเสียงเบาเพื่อเป็นการแสดงถึงความสุภาพอ่อนโยนหรือการกระทำเล็กๆ น้อยๆ คำภาษาจีนกลางที่ออกเสียงเบาที่ใช้ระบบ ฟินอิน ไม่ต้องใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ แต่ถ้าใช้ระบบสัทอักษร จูอิน ต้องใส่จุดหนึ่งบนสัทอักษร

* ตัวอย่างคำภาษาจีนกลางที่ออกเสียงเบาตามหลังคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ

1) เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 -

dōng (ㄉㄨㄥˊ)	ตง	xī (ㄒㄧˊ)	ซี	la (ㄌㄚˊ)	ลา	de (ㄉㄜˊ)	เดอ
"สิ่งของ"				"ของเขา"			
东		西		他		的	

2) เสียงวรรณยุกต์ที่ 2 /

hái (ㄏㄞˊ)	ไห	zǐ (ㄗˇ)	จือ	yé (ㄢㄟˊ)	เอี้ย	ye (ㄢㄟˊ)	เอี-ย
"เด็ก ๆ"				"คุณปู่"			
孩		子		爷		爷	

3) เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 v

jiě (ㄐㄟˇ)	เจี-ย	jiě (ㄐㄟˇ)	เจี-ย	zou (ㄗㄡˋ)	โจ่ว	ba (ㄅㄚˋ)	ปา
"พี่สาว"				"ไปเถอะ"			
姐		姐		走		吧	

4) เสียงวรรณยุกต์ที่ 4 \

yì (ㄧˋ)	อี้	sī (ㄙㄧˋ)	ซือ	kàn (ㄎㄢˋ)	คั่น	kàn (ㄎㄢˋ)	คั่น
"ความหมาย"				"ดูหน่อย"			
意		思		看		看	

* คำภาษาจีนกลางที่ใช้เรียกเครือญาติเช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง ถ้าเป็นคำซ้ำ คำที่ 2 จะต้องออกเสียงเป็นเสียงเบา

(8) การสนธิเสียงวรรณยุกต์ (Tone Sandhi)

ในภาษาจีนกลางเมื่อเสียงวรรณยุกต์หลายเสียงมาปรากฏร่วมกันจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ขึ้นบางเสียง เมื่อคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 มาปรากฏร่วมกันจะเกิดการสนธิเสียงวรรณยุกต์ กล่าวคือคำที่อยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 นั้น จะเปลี่ยนเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ตัวอย่างเช่น

$$^* v + v \longrightarrow / + v$$

bào (๕_v) เป่า xiǎn (๓_v) เสียน $\longrightarrow$ bào (๕_v) เป่า xiǎn (๓_v) เสียน
“ประกันภัย”

保 险

nǐ (๓_v) นี hào (๕_v) ห่าว $\longrightarrow$ nǐ (๓_v) นี hào (๕_v) ห่าว
“สวัสดิ์”

你 好

zóng (๓_v) จ้ง rǒng (๕_v) ถ้ง $\longrightarrow$ zóng (๓_v) จ้ง rǒng (๕_v) ถ้ง
“ประธานาธิบดี”

总 统

* คำที่เปลี่ยนจากเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 นั้น เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงเฉพาะการออกเสียงเท่านั้น แต่เวลาเขียนต้องเขียนเป็นเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งเป็นเสียงแท้หรือเสียงเดิมของคำนั้น ๆ อยู่

4. ความแตกต่างของเสียงที่ใกล้เคียงกัน

(1) ความแตกต่างของเสียงพยัญชนะที่ใกล้เคียงกัน

f (ㄈ)

fáng (ㄈㄤˊ) ผั่ง fú (ㄈㄨˊ) ฝู

“คล้าย”

彷徨 佛

lèi (ㄌㄟˋ) เพีย huà (ㄏㄨㄚˋ) ฮัว

“คำพูดที่ไร้สาระ”

废话

n (ㄋ)

nào (ㄋㄠˋ) เหน่า nǚ (ㄋㄩˇ) นู๋

“โกรธเคือง”

恼怒

shuǐ (ㄕㄨㄟˇ) ส่วย niú (ㄋㄩˊ) หนิว

“ควาย”

水牛

zhī (ㄓ)

zhī (ㄓ) จื้อ huì (ㄏㄨㄟˋ) ฮ่วย

“สติปัญญา”

智慧

กับ h (ㄏ)

huáng (ㄏㄨㄤˊ) ห่วง hū (ㄏ) ฮู

“ราง ๆ”

恍惚

huì (ㄏㄨㄟˋ) ฮ่วย huà (ㄏㄨㄚˋ) ฮัว

“บทสนทนา”

会话

กับ l (ㄌ)

láo (ㄌㄠˊ) เหล่า lù (ㄌㄨˋ) ลู่

“ทำงานด้วยความยากลำบาก”

劳碌

shuǐ (ㄕㄨㄟˇ) ส่วย liú (ㄌㄩˊ) หลิว

“น้ำไหล”

水流

กับ j (ㄐ)

jī (ㄐ) จี huì (ㄏㄨㄟˋ) ฮ่วย

“โอกาส”

机会

zhèng (政) 政 zhì (治) 治
"การเมือง"

政 治

ch (ช)
cháng (常) 常 chéng (成) 成
"กำแพงเมืองจีน"

长 城

chǎn (产) 产 liáng (量) 量
"ปริมาณการผลิต"

产 量

zh (ช)
zhī (知) 知 shí (识) 识
"ความรู้"

知 识

zhuàng (壮) 壮 zhì (志) 志
"ความตั้งใจอันแน่วแน่"

壮 志

ch (ช)
chú (初) 初 bù (步) 步
"ขั้นต้น"

初 步

jīng (经) 经 jī (济) 济
"เศรษฐกิจ"

经 济

กับ q (ค)
qiú (求) 求 qíng (情) 情
"ขอเรื่อง"

求 情

qiáng (抢) 抢 liáng (粮) 粮
"แย่งชิงอาหาร"

抢 粮

กับ z (พ)
zī (姿) 姿 shì (势) 势
"กริยาท่าทาง"

姿 势

zuàn (钻) 钻 zǐ (子) 子
"สว่าน"

钻 子

กับ c (ช)
cū (粗) 粗 bù (布) 布
"ผ้าดิบ"

粗 布

chū (ㄔㄨ) ชู chù (ㄔㄨˋ) ชู่
"ทางออก"

出 处

sh (尸)
shàn (ㄕㄢˋ) ชั่น shuǐ (ㄕㄨㄟˋ) สู่ย
"ทิวทัศน์"

山 水

shī (尸) ชือ rén (人) เหยิน
"กวี"

诗 人

sh (尸)
shì (尸) ชือ shì (尸) ชือ
"ความจริง"

事 实

shēn (身) เซิน shàng (上) ช้ง
"ตามร่างกาย"

身 上

cúi (ㄘㄨㄟˋ) ซุย cù (ㄘㄨˋ) ซู่
"เร่งเร้า"

催 促

กับ s (ㄙ)
sān (ㄙㄢ) ซั่น suì (ㄙㄨㄟˋ) ซู่ย
"อายุ 3 ขวบ"

三 岁

sí (ㄙㄧˊ) ซือ rén (人) เหยิน
"ส่วนบุคคล"

私 人

กับ x (ㄒ)
xí (ㄒㄧˊ) ซี xí (ㄒㄧˊ) ซี
"งานเลี้ยงการแต่งงาน"

喜 席

xīn (心) ซิน xiān (先) เซียน
"สดชื่น"

新 鲜

2. ความแตกต่างของเสียงสระที่ใกล้เคียงกัน

yì (一)
yì (一) อี้ jiàn (见) เจียน
"ข้อเสนอ"

意 见

กับ yu (ㄩ)
yú (ㄩˊ) วี jiàn (见) เจียน
"พบเห็น"

遇 见

yàn (ㄢˋ) เอียน zǐ (ㄗˇ) จื่อ
“นกนางแอ่น”

燕子

ai (ㄞ) ไ

mái (ㄇㄞˊ) ไหม mài (ㄇㄞˋ) ไม
“ซื้อขาย”

买 卖

nài (ㄢˋ) ไน xīn (ㄒㄩㄣ) ซิน
“ความอดทน”

耐心

ào (ㄠˋ) ออ

láo (ㄌㄠˊ) เกา huā (ㄏㄨㄚ) ฮวา
“ดอกท้อ”

桃花

zǎo (ㄗㄠˇ) เจา gāo (ㄍㄠ) เกา
“แย้แล้ว”

糟 糕

ān (ㄢ) อัน

píng (ㄆㄧㄥˊ) ผิง fán (ㄈㄢˊ) ผัน
“ธรรมดาสามัญ”

平凡

yuàn (ㄢˋ) เวียน zǐ (ㄗˇ) จื่อ
“ลานบ้าน”

院子

กับ ei (ㄟ) ไ

měi (ㄇㄟˊ) เหมย měi (ㄇㄟˋ) เหมย
“ควัสวย”

美 眉

nèi (ㄢˋ) เนย xīn (ㄒㄩㄣ) ซิน
“ในใจ”

内心

กับ ou (ㄠ) ออ

lǒu (ㄌㄠˇ) โถว là (ㄌㄚˋ) ฟา
“เส้นผม”

头发

zǒu (ㄗㄠˇ) โจ้ว gǒu (ㄍㄠˇ) โก้ว
“ชี้ข้า”

走 狗

กับ āng (ㄤ) อัน

píng (ㄆㄧㄥˊ) ผิง fáng (ㄈㄢˊ) ผิง
“บ้านชั้นเดียว”

平房

shān (山) ชัน kǒu (口) ไ่ว่
"ช่องภูเขา"

山 口

en (恩)
mín (民) หมิน xīn (心) ซิน
"จิตใจประชาชน"

民 心

chén (陈) เฉิน jiù (旧) จั้ว
"เก่าแก่"

陈 旧

shāng (伤) ชัง kǒu (口) ไ่ว่
"แผล"

伤 口

กับ eng (星)
míng (明) หมิง xīng (星) ซิง
"ดาราราชาพยงค์"

明 星

chéng (成) เฉิง jiù (就) จั้ว
"ความสำเร็จ"

成 就

5. สรุป

พยัญชนะภาษาจีนกลางมี 21 ตัว เป็นพยัญชนะเดี่ยว 7 ตัว มีสระหลัก 16 ตัว เมื่อนำมาสะกดจะจัดเป็นสระเดี่ยว สระประสม สระนาสิก และสระท่อนั้น 4 กลุ่มรวม 36 เสียง เสียงสระจะสั้นหรือยาวนั้น ไม่มีอิทธิพลต่อความหมายของคำในภาษาจีนกลาง มีวรรณยุกต์ 4 รูป 4 เสียง เครื่องหมายวรรณยุกต์จะเขียนบนสระที่เป็นเสียงหลักของคำ มีการสนธิเสียงวรรณยุกต์ และการสนธิเสียงวรรณยุกต์นั้นไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป

练习一

แบบฝึกหัดบทที่หนึ่ง

一. 拼音练习

ฝึกการออกเสียง

双拼音

การประสมตัวอักษร 2 ตัว

shuāng pīn yīn

เป็นการเอาพยัญชนะ 1 ตัวมาประสมกับสระ 1 ตัว หรือเอาสระเสียงกึ่งสระ มาประสมกับสระเสียงอื่น ๆ

b p m f d t n ป พ ม ฟ ด ท น a อา	l h zh ch sh z c s ล ฮ จ ช ช จ ซ ซ a
d t n l g k h ก ก e เออ	zh ch sh r z c s e
b p m f o ออ	b p m d t n l g ai ไอ
k h zh ch sh z c s ai	b p m f n l g h z ei เอย

b p m d t n l g ao อาว	k h zh ch sh r z c s ao
m f d t l g k ou โอว	h zh ch sh r z c s ou
b p m f d t n l g an อัน	k h zh ch sh r z c s an
b p m f n g k en เอ็น	h zh ch sh r z s en
b p m f d t l g ang อัง	k h zh ch sh r z c s ang

p m f d t n l g eng ᠡᠩᠭ	k h zh ch sh r z c eng
b p m d t i ᠢ	n l j q x i
b p m f d t n l g u ᠤ	k h zh ch sh r z c s u
n l j q x u ᠤ	y-i a e ao ou
y-i an en ang eng	w-u a o ai ei

w-u an en ang eng	yu-u e an en eng
--	---------------------------------------

- *1. ถ้าตัว “i” อยู่หน้าคำ จะเปลี่ยนเป็น “y” “衣 i” เป็น “yi” “腰 iao” เป็น “yiao”
2. ถ้าตัว “u” อยู่หน้าคำ จะเปลี่ยนเป็น “w” เช่น “我 uo” เป็น “wǒ”
3. ถ้าตัว “ü” อยู่หน้าคำ จะเปลี่ยนเป็น “yu” เช่น “月 ue” เป็น “yuè”

三拼音 การประสมตัวอักษร 3 ตัว

สัท pīn yīn

เป็นการเอาพยัญชนะ 1 ตัว มาประสมกับสระ 2 ตัว

b ฝ ie iao ian in ing อี-เอ เอี่ยว เอียน อิน อิง	p พ ie iao ian in ing
m ม ie iao ian in ing	d ต ie iao iu (iou) ian ing
t ท ie iao ian ing	n น ie iao iu (iou) ian iang ing

* การสะกด “iou” จะตัด “o” ทิ้ง เป็น “iu” เช่น “牛 niou” เป็น “niú”

l เลอ ia ie iao iu (iou) เอีย	l ian in iang ing
j จี ia ie iao iu (iou)	j ian in iang ing
q ชี ia ie iao iu (iou) ian in iang ing	x ชี ia ie iao iu (iou) ian in iang ing
d ต uo ui (uei) uan un วอ เวย อวน เวิน (uen) ong อง	t ท uo ui (uei) uan un (uen) ong

*การสะกด "uei" จะตัด "e" ทั้งเป็น "ui" เช่น "推 tui" เป็น "tui"

*การสะกด "uen" จะตัด "e" ทั้งเป็น "un" เช่น "吞 tuen" เป็น "tuen"

*การสะกด "u-eng" จะเปลี่ยน "u-o" เป็น "o" เช่น

通 "tueng" เป็น "tong"

n น uan ong	l ล uo uan un (uen) ong
g ก ua uo uai ui (uei) ว วย uan un (uen) uang วง ong ง (อง)	k ค ua uo uai ui (uei) uan un (uen) uang ong
h ua uo uai ui (uei) ว ษ วย วน uan un (uen) uang ong	zh ua uo ui (uei) uan วน un (uen) uang ong วิน วง ง
ch ช uo ui (uei) uan un (uen) uang ong	sh ช ua uo uai ui (uei) uan un (uen) uang

r ร uo ui (uei) uan un (uen) ong	Z จ uo ui (uei) uan un (uen) ong
c ช uo ui (uei) un (uen) ong	S ซ uo ui (uei) uan un (uen) ong
n น ue เว-ยี่	j จี ue uan un iong เวียน วิน อียง
q จี ue uan un iong	X จี ue uan un iong

二. 问答 ตอบคำถาม

1. สัทอักษรภาษาจีนกลางมีพยัญชนะกี่ตัว ได้แก่ตัวอะไรบ้าง
2. พยัญชนะของภาษาจีนกลางแต่ละเสียงได้เกิดจากส่วนใดของอวัยวะการออกเสียงในปาก
3. มีสระหลักกี่ตัว ได้แก่ตัวอะไรบ้าง
4. สระ 36 เสียงในภาษาจีนกลางได้จัดเป็นกลุ่มอะไรบ้าง
5. สระนาสิกหมายถึงอะไร ได้แก่ตัวอะไรบ้าง
6. วรรณยุกต์ของภาษาจีนกลางมีกี่รูป เทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้อย่างไร
7. ในภาษาจีนกลางมีกฎการเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์อย่างไร
8. การสนธิเสียงวรรณยุกต์เกิดขึ้นได้อย่างไร ส่วนมากจะเกิดกับคำอะไรบ้าง
9. เสียงเบาในภาษาจีนกลางหมายถึงอะไร ส่วนมากจะเกิดกับคำอะไรบ้าง
10. พยัญชนะเดี่ยวและสระเดี่ยวที่สามารถแทนความหมายของคำในภาษาจีนกลาง ได้แก่ พยัญชนะและสระอะไรบ้าง
11. เสียงกึ่งสระมีคุณสมบัติอย่างไร ได้แก่ตัวอะไรบ้าง
12. ยกตัวอย่างการประสมสัทอักษร 2 ตัว และ 3 ตัว
13. ยกตัวอย่างคำภาษาจีนกลางที่ออกเสียงอยู่ในกลุ่มเดียวกัน
14. ยกตัวอย่างคำภาษาจีนกลางที่ออกเสียงตามลำดับเสียง
15. ยกตัวอย่างความแตกต่างของเสียงพยัญชนะที่ใกล้เคียงกัน
16. ยกตัวอย่างความแตกต่างของเสียงสระที่ใกล้เคียงกัน

三. 注汉语声调

ใต้เครื่องหมายวรรณยุกต์บนตัวอักษรที่กำหนด

1.	打	开	书	本
	da	kai	shu	ben
2.	请	用	心	听
	qing	yong	xin	ting
3.	温	习	功	课
	wen	xi	gong	ke
4.	异	口	同	声
	yi	kou	tong	sheng
5.	深	谋	远	虑
	shen	mou	yuan	lu
6.	知	足	常	乐
	zhi	zu	chang	le
7.	一	朝	一	夕
	yi	zhao	yi	xi
8.	对	牛	弹	琴
	dui	niu	tan	qin
9.	心	直	口	快
	xin	zhi	kou	kuai
10.	实	事	求	是
	shi	shi	qiu	shi

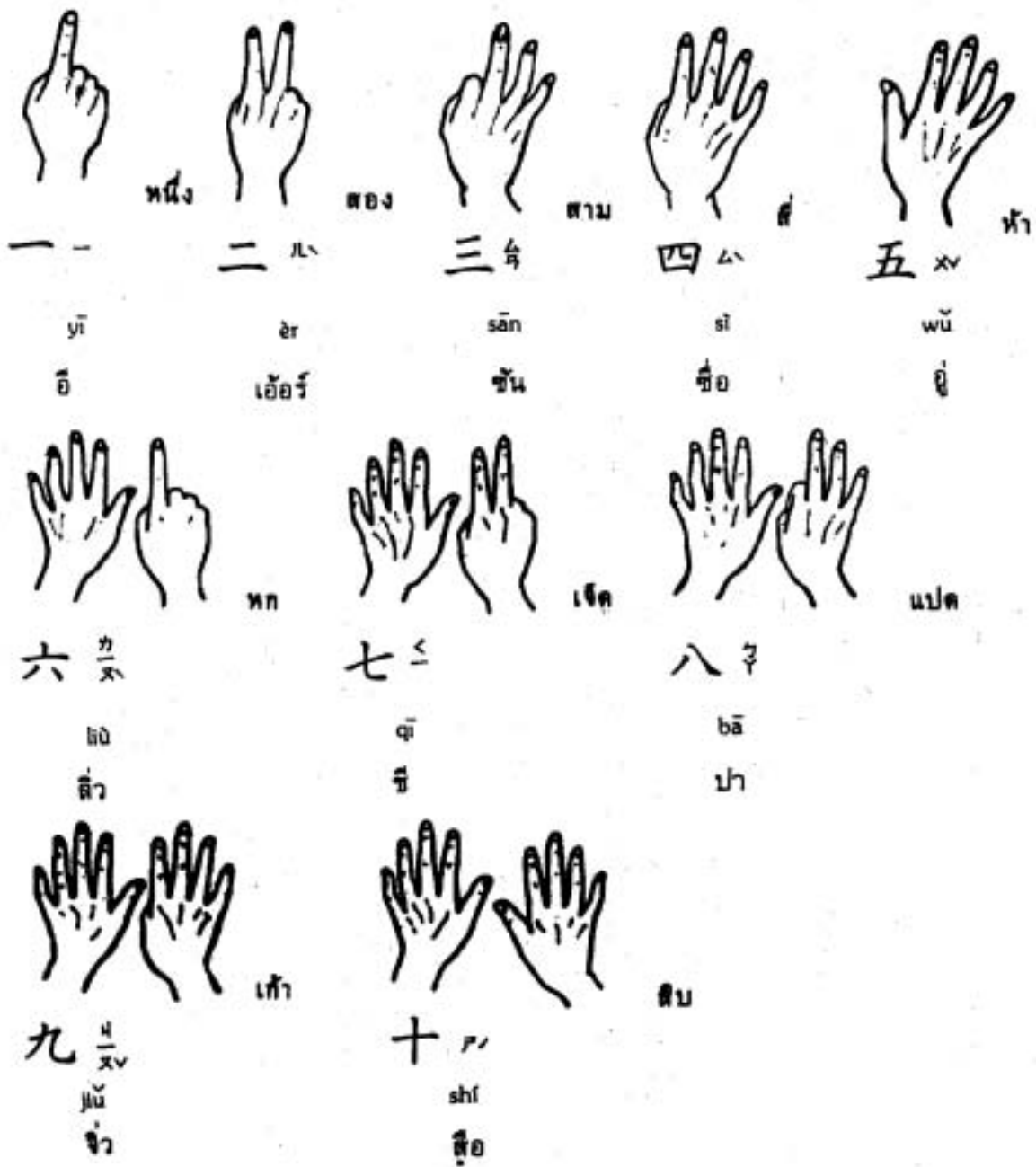
四. 看图说话 ฝึกพูดจากรูปภาพแล้วยกตัวอย่างจากรูปภาพ

1. พยัญชนะเดี่ยวและสระเดี่ยว

2. การประสมตัวอักษร 2 ตัว และ 3 ตัว

3. คำที่อ่านออกเสียงวรรณยุกต์ที่ 1,2,3,4

ฝึกพูดจากรูปภาพ

ใหญ่

大

dà

ด้า

เล็ก

小

xiǎo

เสี่ยว

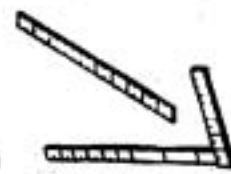

เล็ก

刀

dāo

ด้าว

มีด

尺

chǐ

ฉือ

ไม้บรรทัด

ส้อม

叉

chā

ชา

几

jǐ

จี

โต๊ะเล็ก

天

tiān

เทียน

ฟ้า

โลก

地球

dì qiú

ดีคิว

บน

上

shàng

ซัง

下

xià

เซี่ย

ซ้าย

左

zuǒ

จว๋อ

ขวา

右

yòu

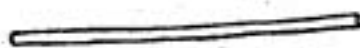
อีว

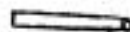
多 多 าก
duō ทั่ว

少 少 น้อย
shǎo
ส้าว

长 长 ยาว
cháng
ฉ้าง

短 短 สั้น
duǎn
ต้วน

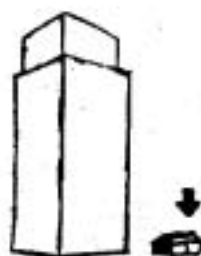
直 直 ตรง
zhí
จี๋

曲 曲 คด งอ
qū
อู่

高 高 สูง
gāo
กาว

低 低 ต่ำ
dī
ตี้

车 车 รถ
chē
เชอ

船 船 เรือ
chuán
ฉวาน

飞机 飞机 เครื่องบิน
fēi jī
เฟอจี

风 风

fēng

เฟิง

云 云

yún

เหวิน

雨 雨

yǔ

เหวี่

晴 晴

qíng

จิง

门 门

mén

เหมิน

窗 窗

chuāng

ชวาง

房 房

fáng

ฝาง

屋 屋

wū

อู

桌 桌

zhuō

จวอ

椅 椅

yǐ

อี้

钟 钟

zhōng

จง

表 表

biǎo

เปี่ยว

习题答案 แนวตอบแบบฝึกหัด

คำชี้แจง

ในบทที่สองถึงบทที่สิบแต่ละบทมีแบบฝึกหัดเจ็ดข้อ ส่วนบทที่หนึ่งและบทที่สิบ
เอ็ดมีแบบฝึกหัดบทละสี่ข้อ

บทที่สองถึงบทที่สิบ

1. ข้อหนึ่งและข้อห้าให้นักศึกษาทำความเข้าใจกับลักษณะการเรียงลำดับคำใน
ประโยคภาษาจีนว่าเหมือนกันหรือต่างกับภาษาไทย
2. ข้อหกให้ศึกษาจากตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ในเนื้อหาของบทเรียนแล้วใช้ความ
คิดของตนมาสร้างประโยค
3. ฝึกเขียนอักษรจีนในข้อเจ็ดตามตัวอย่างที่ให้ที่ละขีดของแต่ละตัวอักษรจนสวย
และคล่อง แล้วศึกษาความหมายของอักษรจีนเหล่านี้ด้วย

练习一答案 แนวตอบแบบฝึกหัดบทที่หนึ่ง

二、问答

1. สัทอักษรของภาษาจีนกลางมีพยัญชนะ 21 ตัว ได้แก่

b p m f d t n l g k h j q x

zh sh ch r z c s

2. พยัญชนะของภาษาจีนกลางแต่ละตัวได้เกิดจากส่วนต่าง ๆ ของอวัยวะการออกเสียงในปากดังนี้

b p m

ริมฝีปากทั้งสอง

f

ริมฝีปากล่างกับฟันบน

d t n l

ปลายลิ้นกับฟันบน

g k h

โคนลิ้นกับเพดานอ่อน

j q x

กลางลิ้นกับเพดานแข็ง

zh sh ch r

ปลายลิ้นกับเพดานแข็ง

z c s

ปลายลิ้นกับด้านหลังของฟันบน

3. มีสระหลัก 16 ตัว ได้แก่

i u ü a o e ê ai ei ao ou

an en ang eng er

4. สระหลัก 16 ตัวเมื่อนำมาสะกดจะจัดเป็นสระได้ 4 กลุ่ม 36 เสียง ดังต่อไปนี้

1. สระเดี่ยว มี a o e ô i u ü

2. สระประสม มี ai ei ao ou la le lao lu ua uo uai ui ue

3. สระนาสิก มี an en ang eng ong long lang in ing ian uan un
uang üan ün

4. สระท่อนั้น มี er

5. สระนาสิกหมายถึงสระที่เวลาเปล่งเสียงกระแสนลมขึ้นไปทางจมูก หรือที่เราเรียกกันว่าเสียง
ขึ้นจมูก ได้แก่สระ an en ang eng

6. วรรณยุกต์ของภาษาจีนกลางมี 4 รูป เทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยดังนี้

	ภาษาจีนกลาง	สัญลักษณ์	ภาษาไทย	สัญลักษณ์
เสียงที่ 1	อินผิน	-	สามัญ	-
เสียงที่ 2	เอียงผิน	/	จัตวา	+
เสียงที่ 3	ตั้งเจิง	/	เอก	1
เสียงที่ 4	ซวีเจิง	\	โท	2

7. ในภาษาจีนกลางมีกฎการเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์ดังนี้
เครื่องหมายวรรณยุกต์ - / ✓ \ ให้เขียนอยู่บนสระตัวที่เป็นเสียงหลักของคำ a c i o u
เช่น hǎo 好 yuè 月 guī 归 kǒu 口 yún 云
8. เมื่อเสียงวรรณยุกต์ระดับเสียงเดียวกันหลายเสียงมาปรากฏร่วมกันจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ขึ้นบางเสียง ทางภาษาศาสตร์เรียกว่าการสนธิเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาจีนกลางเช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 สองเสียงมาเกิดร่วมกัน เสียงวรรณยุกต์ที่อยู่ข้างหน้าจะเปลี่ยนจากเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ดังตัวอย่าง hǎn hǎo --- hén hǎo "ดื่มมาก"
9. เสียงเบาในภาษาจีนกลางคือ คำที่ออกเสียงเบาเพื่อแสดงถึงความสุภาพอ่อนโยนหรือการกระทำเล็กๆน้อยๆ ส่วนมากจะใช้เรียกเครือญาติและคำกริยา เช่น jiě jie "พี่สาว", kàn kan "ดูหน่อย"
10. เสียงพยัญชนะเดี่ยว และสระเดี่ยวที่สามารถแทนความหมายของคำในภาษาจีนได้แก่
พยัญชนะเดี่ยว zh ch sh r z c s
สระเดี่ยว i u u a o e ai ei ao ou an en ang er
11. เสียงกึ่งสระมีคุณสมบัติดังนี้
1). สามารถอยู่ลำพังได้
2). สามารถนำหน้าสระอื่น
3) สามารถตามหลังพยัญชนะหรือสระอื่น
ได้แก่ i u u
12. ตัวอย่างการประสมตัวอักษร 2 ตัว เช่น bǎi qī sān dōu
ตัวอย่างการประสมตัวอักษร 3 ตัว เช่น bīng duǒ tiān jiā
13. ตัวอย่างอักษรจีนที่อ่านออกเสียงอยู่ในกลุ่มเดียวกัน
เสียงที่ 1 春天花开
chūn tiān huā kāi
เสียงที่ 2 明年回国
míng nián huí guó

เสียงที่ 3 请你指导

qǐng nǐ zhǐdǎo

เสียงที่ 4 快乐进步

kuài lè jìn bù

14. ตัวอย่างอักษรจีนที่อ่านออกเสียงตามลำดับ

非常感谢

fēi cháng gǎn xiè

15. ตัวอย่างของเสียงพยัญชนะที่ใกล้เคียงกัน

废话

f h fèi huà

知识

zh z zhī shì

16. ตัวอย่างของเสียงสระที่ใกล้เคียงกัน

意见

yi yu yì jiàn

民心

en eng mín xīn

会话

huì huà

姿势

zī shì

遇见

yù jiàn

明星

míng xīng

三. 注汉语声调

1. Dǎ kāi shū běn
2. Qǐng yòng xīn tīng
3. Wēn xí gōng kè
4. Yì kǒu tóng shēng
5. Shēn móu yuǎn lǚ
6. Zhī zú cháng lè
7. Yì zhāo yí xī
8. Duì niú tán qín

9. Xīn zhí kǒu kuài

10. Shí shì qiú shì

四. 看图说话

1. พืชยูชนะเดี่ยว sì "สี่", chǐ "ไม้บรรทัด", shí "สิบ"

สระเดี่ยว yī "หนึ่ง", èr "สอง", wǔ "ห้า"

2. การประสมสัทอักษร 2 ตัว sīn "สาม", qí "เจ็ด", bā "แปด"

การประสมสัทอักษร 3 ตัว liù "หก", jiǔ "เก้า", xiǎo "เล็ก"

3. คำที่อ่านออกเสียงวรรณยุกต์

เสียงที่ 1 dāo "มีด"

เสียงที่ 2 qín "ลูกบอล"

เสียงที่ 3 zǎo "เช้า"

เสียงที่ 4 dà "ใหญ่"

xv wǒ

我

ㄣ de

地

sān

三

xì er

息

yī

一

五	四	三	二	一

从一到三是用画数表示字意的，从四到九是用定点和点数表示字意的。

shí

十

jiù

九

bā

八

qī

七

liù

六

十	九	八	七	六

这个十字为什么用一横一竖来表示呢？这是横指东、南、西、北及东南、东北、西南、西北八个方向之外加上“上”、“下”两个方向，共为十个方向，所以在十字上加上一竖，作成十字。

看图识字是用图画象形来解说中国文字创字的原形。

อธิบาย เลข "หนึ่ง สอง สาม" ให้จุดแสดงความหมาย เลข "สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า" ให้จุดแสดงความหมาย ส่วนเลข "สิบ" ให้ลูกศรแสดงความหมาย

ภาพแสดงวิวัฒนาการของตัวอักษรจีน